

Isten a Teremtő

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1-3; 4:1-9; Zsoltárok 24:1; 148;
Máté 22:37-39; Apostolok cselekedetei 17:28; Jelenések 14:7

„Aki elnyomja a szegényt, gyalázzal illeti annak teremtőjét; az pedig tiszteli, aki könyörül a szűkölködőn” (Péld 14:31).

Előfordult már veled, hogy nagy igyekezettel, fáradsággal elkészítettél valamit, talán egy disztárgyat, egy kézműves terméket, egy ételt vagy bármiféle kreatív dolgot, de akinek átadtad, az összetörte vagy visszautasította? Ha igen, akkor lehet némi fogalmad arról, mit érzett Isten, miután megteremtette a világot, életet adott az embernek, majd látta, hogyan töri meg teremtését a bűn.

A Bibliából tudjuk, hogy Isten nagy gonddal hozta létre a világot, ami „igen jó” volt. Mózes első könyve 1. és 2. fejezetének beszámolójából világos, mit érzett az Úr a teremtményei iránt. Ennek összefüggésében kell olvasnunk Mózes első könyve 3. fejezetében a bűneset leírását és azt, hogy milyen szív-fájdalmat jelentett neki, amikor a történetek után megszólította az első emberpárt.

Isten továbbra is nagyon szereti világunkat, még a bűn, az erőszak, az igazságtalanság és a nyílt lázadás évezredei után is. Elindította a világ megváltásának és újjáteremtésének tervét, és nekünk, hívőknek is szerepet adott ennek végrehajtásában. Igen, részesülünk a kegyelmében, de ezzel egyben feladat is hárul ránk, hogy Urunkkal együttműködjünk. Komoly, szent felelősség!

ISTEN: PILLANTÁS A TEREMTETT VILÁGRA

A világ és benne minden élet, a sajátunk, amit kezdünk vele, a környezetünkben élőké, a velük való kapcsolatunk, maga az élet és ahogyan a legjobban el lehet tölteni - mindez Istennel kezdődött, „*Mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk*” (ApCsel 17:28).

„*Kezdetben teremté Isten az eget és a földet*” (1Móz 1:1) - így indul a Biblia története. A *szavával* hozott létre mindent, ami rámutat a hatalmának és magának a folyamatnak számunkra egészen felfoghatatlan voltára.

Isten nem távolról teremtett, hanem közvetlenül, és ez különösen igaz az első ember megformálására (lásd 1Móz 2:7).

Olvassuk el az első emberpár teremtésének történetét 1Móz 1:26-31 verseiben! Milyen fontos dolgot árul el ez a beszámoló Istenről? Milyen lényeges információt kapunk az emberekről?

Szokták mondani, hogy ha a természetben járunk, sokat megtudhatunk Istenről. A világot nézve a Teremtő jellemébe pillanthatunk bele. Abból is kaphatunk némi képet a teremtésről, ha elgondolkozunk azon, amit Istenről tudunk. Például Ő a rend Istene, tehát számíthatunk rá, hogy rend van a teremtett világban. Hisszük azt is, hogy a Teremtő sokoldalú, ezért nem lephet meg az általa alkotott világ felfoghatatlan sokszínűsége.

Hisszük, hogy Isten számára fontosak a kapcsolatok. Ezzel egybevág a tapasztalatunk, hogy a világ megteremtésében központi tényező a kapcsolat. A világ minden elemét a többivel való összefüggésre teremtette az Úr. Az állatokat harmonikus kapcsolatra alkotta meg. Az embert azért hozta létre, hogy kapcsolata legyen vele, a többi emberrel és az egész teremtett világgal.

Sok szempontból korlátozottak az ismereteink Istenről, viszont amit a jelleméből megismerhetünk, annak arra kell készítenie, hogy újragondoljuk, milyen is legyen a világunk.

Hogyan érthetjük meg jobban a világot, ha Isten jellemének tükröződését látjuk benne, még ha a bűn rontása olyannyira nyilvánvaló is mindenütt?

TÖKÉLETES VILÁG

Érthető, ha honvágyunk van az Éden után! Az Isten által, Ádám és Éva ott-honául teremtett kertről szóló rövid leírásban van valami, ami a vágyakozás szikráját lobbantja fel a szívünkben. Talán el sem tudjuk képzelni, hogyan is működhetett az a világ, mégis úgy érezzük, hogy szeretnénk ott élni.

Isten a megelégedettség és teljesség érzését fejezte ki: „*És látta Isten, hogy minden, amit teremtett, íme, igen jó*” (1Móz 1:31, ÚRK). Gyönyörű és működőképes is volt egyszerre, amit megteremtett, lenyűgözően szép és célszerű, élettől lüktető, színes, tele mindazzal, ami az élet virulásához kellhet. Nem is csoda, hogy Isten egy kis szünetet tartva elidőzött azon, milyen jó a világ, amit létrehozott.

Olvassuk el *Mózes első könyve* 1. fejezetét! Vajon mi a jelentősége ennek az ismétlődő kijelentésnek: „*Látta Isten, hogy jó...*” (lásd 1Móz 1:4, 10, 12, 18, 25, 31)?

A Bibliát teljes egészében a bűnbeesés után írták, mégis mindenütt a teremtett világ nagyszerűségéről, szépségéről olvashatunk benne, mint pl. *Jób könyve* 38-41. fejezeteiben vagy a 148. zsoltárban. Ne feledjük, nem abba pillanthatunk bele, hogy milyen is volt a világ még a bűneset előtt, amikor Isten megteremtette! A leírás jelen idejű, a ma is létező szépséget dicséri.

Jézus is a természet világából vett példákkal érzékeltette Isten jóságát és gondviselését (lásd pl. Mt 6:26, 28-30), amikor kifejtette, hogy Istentől függünk, ezért kell értékelnünk a bennünket csodákkal körülvevő, egyszerű ajándékokat. Nyitott szemmel járva, ha figyelünk a teremtés csodáira, megértjük, hogy valóban bámulatos ajándékokat kaptunk Teremtőnktől. Tehát még a megpróbáltatások között is csak hálával, köszönettel és alázatos engedelmséggel tartozunk az Ajándékozónak.

Hetednapi adventistaként - Isten teremtését dicsóítva és eljövendő országát várva - tudnunk kell, hogy a világban látható, tapasztalható szépség, öröm és jóság csupán halvány emlékeztetője annak, amilyen földünk egykor volt és újból lesz majd.

A természet világában mit tartasz a legnagyobbaknak a teremtés csodái közül? Hogyan ismerhetné meg még jobban az Urat ez által?

A FÖLD SÁFÁRAI

A Biblia beszámolója szerint a teremtéskor minden bőséges volt az Édenben és a földön. Isten úgy alkotta meg a világot, hogy viruljon az élet és különösen az emberek élvezzék.

Szerepet is adott az első férfinak és nőnek – majd pedig mindannyiunknak, akik követjük őket. Hamar egyértelművé vált, de nem csupán a teremtés módszere révén, hogy Isten különleges státuszt szánt az új világban Ádámnak és Évának.

Először is meghagyta Ádámnak, hogy nevezze el az állatokat (lásd 1Móz 2:19), majd áldásként mondta el az újabb feladatot: „*Megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik: Szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön csúszó-mászó mindenféle állaton*” (1Móz 1:28, ÚRK).

Olvassuk el, majd vessük össze 1Móz 1:28 és 2:15 verseit! Hogyan foglalnánk össze egy-két mondatban az ember „munkaköri leírását”?

A kereszténység történelme folyamán túl sokszor értelmezték úgy 1Móz 1:28 versét, mintha felhatalmazna a kizsákmányolásra, akár a természet világának megkárosítására is. Igen, Isten valóban azért teremtette a világot, hogy itt éljünk, a hasznunkra és az élvezetünkre legyen. Az embert azonban felelőssé tette azért, „*hogy művelje és őrizze azt*” (1Móz 2:15, ÚRK).

Amikor a sáfárságról beszélünk, először többnyire a pénzre gondolunk, de a sáfárságra vonatkozó első bibliai parancs kimondja, hogy őriznünk kell a földet, amit Isten teremtett és ránk bízott. Ádámnak és Évának szólva az Úr előrevetítette azt is, hogy a földet együtt lakják majd gyermekeikkel és a későbbi nemzedékekkel. Eredeti terve szerint a teremtett világnak folyamatosan az élet, a jóság és a szépség forrásaként kell szolgálnia minden ember számára, Ádámnak és Évának pedig jelentős a szerepe abban, hogy a környezet gondját viseljék.

A föld továbbra is az Úré (lásd Zsolt 24:1), mi pedig még mindig a sáfárai vagyunk mindannak, amit Istentől kaptunk. Tehát arra következtethetünk, hogy sáfárként még nagyobb a felelőségünk a bűnbe süllyedt világon.

Mit jelent az, hogy sáfárok vagyunk ma, a bűnös világban? Ez a felismerés hogyan befolyásolja a mindennapjainkat?

ÖSSZETÖRT VILÁG

Isten csak Ádámnak és Évának adott a földön erkölcsi szabadságot, másnak nem. Erkölcsi lények lettek, eltérően a növényektől, fáktól, állatoktól. Isten oly nagyra értékeli az erkölcsi szabadságot, hogy az embernek megadta a lehetőséget akár az engedetlenség választására is. Ezzel mindent kockára tett, amit megteremtett, az emberekhez fűződő, szereteten és szabad akaratton alapuló kapcsolatának nagyobb célja érdekében.

Volt azonban valaki, egy pusztító lény (az angyalok szintén rendelkeznek erkölcsi szabadsággal), aki eltökélte, hogy megzavarja az Isten által teremtett jó és teljes világot, és erre éppen Isten földi teremtményeit, az embereket akarta felhasználni. A kígyó által megszólaló ördög megkérdőjelezte, hogy teljes és elegendő lenne az, amit Isten biztosított (lásd 1Móz 3:1-5). Az elsődleges kísértés az volt, hogy vágyjanak többre, mint amit kaptak, kételkedjenek Isten jóságában és inkább bizzanak saját magukban.

Ezzel a döntéssel és tettel megtörték a kötődések, amelyek az Isten terve szerinti teremtettség szerves részét képezték. Ádám és Éva már nem élvezett olyan kapcsolatot a Teremtővel, mint amit Isten eltervezett (lásd 1Móz 3:8-10). Az első két ember hirtelen szégyenkezve döbbsent rá, hogy mezítelen. Szinte helyrehozhatatlanul megváltozott az egymással való viszonyuk, mint ahogyan megromlott, megtört a kapcsolatuk a többi földi teremtménnyel is.

Mit tudhatunk meg 1Móz 3:16-19 verseiből az ember és a természet világának megváltozott kapcsolatáról?

A bűn miatt Ádám és Éva, valamint az egész teremtett világ élete hirtelen jóval nehezebb lett. A következmények valóságosak, főként azért, mert az emberiséget és a kapcsolatainkat érik. Bizonyos értelemben eltávolodtunk a Teremtő Istentől. Családunkra is sokféleképpen hat a bűn. Az emberi kapcsolatokban sok a probléma. Küzdelmes a viszonyunk a környezettel és a világgal, amelyben élünk. A bűn okozta megtörtségről árulkodik az életünk és a világ minden aspektusa.

Isten azonban nem ilyenek teremtette meg a világot. *Mózes első könyve* 3. fejezetében az „átkok” mellett egy ígéretet is kapunk, ami szerint Isten újjáteremt majd mindent, helyreállítja a bűn által megtört kapcsolatokat. Miközben tovább küzdünk a bűnnel és az életünkre gyakorolt hatásaival, Isten hív, hogy védjük azt, ami jó, és igyekezzünk az életünkben megvalósítani Isten tervét a világgal.

CSALÁDI HÁLÓ

A bűn belépése után nem kellett sok idő ahhoz, hogy a világ tovább haladjon a romlás útján. Az első testvérpár között történt az első gyilkosság, ide vezetett a féltékenység, a félreértés és a harag. Isten kérdőre vonta Kaint a bűne miatt, aki ironikus hangnemben, költői kérdéssel felelt: „*Avagy őrizője vagyok én a testvéremnek*” (1Móz 4:9, ÚRK)? Az Isten kérdésében benne rejülő válasz erre az, hogy „Igen, de még mennyire! Valóban a testvéred őrizője vagy.”

Mi következik Péld 22:2 látszólag egyszerű kijelentéséből? Mit fejez ki az emberi kapcsolatokról?

Mindenki Isten teremtménye, akivel csak találkozunk. A saját képére alkotott meg, részei lettünk az Úr teremtményeit összekötő kapcsolatok hálózatának, még ha az felszabdalt, megtört is lett. „Mindnyájan egymáshoz vagyunk szöve az emberiség szövedékében. Az a rossz, ami a nagy emberi testvériség bármely részét éri, veszélybe sodor mindenkit” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 238. o.). Akár tetszik, akár nem, e kapcsolódási pont értelmében felelősséggel tartozunk Istennek és egymásnak (lásd Mt 22:37-39).

A Bibliában újból és újból találkozunk a kijelentéssel, hogy Isten a Teremtő. Például ez az egyik oka annak, hogy meg kell emlékeznünk a szombatról (lásd 2Móz 20:11) és imádnunk kell az Urat a végidőben (Jel 14:7). Elsődlegesen ez késztet rá, hogy törődjünk másokkal, a nehezebb sorsúakkal is.

Összeköt bennünket, hogy minden embernek Isten a Teremtője. „*Aki elnyomja a szegényt, gyalázattal illeti annak teremtőjét; az pedig tiszteli, aki könyörül a szűkölködőn*” (Péld 14:31). Lehetne ennél is világosabb a kapcsolat?

A Teremtő Isten igényt tart az egész életünkre, az istentiszteletünkre, a szolgálatunkra és a másokról való gondoskodásunkra. Valóban a „testvéreink őrizői” vagyunk, még ha ez időnként nehéz, problémás vagy kényelmetlen is.

Vajon miért említi meg a Biblia újból és újból, hogy Isten a Teremtő? Miért olyan különösen fontos ez? Hogyan kell viszonyulnunk a többi emberhez ennek fényében?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A teremtés” c. fejezet, 18-25. o.

„Az Isten szeretet» (1Jn 4:16). Lénye, törvénye szeretet. Ez mindig így volt és mindig így is lesz. »A magasságos és felséges, aki örökké lakozik«, akinek »ösvényei örökkévalók«, nem változik. Nála »nincs változás, vagy változásnak árnyéka« (Ézs 57:15; Hab 3:6; Jak 1:17).

A teremtő erő minden megnyilvánulása a végtelen szeretet egy-egy kifejeződése. Isten korlátlan uralma együtt jár az áldások teljességével, amelyet minden teremtett lénynek felkínál” (i. m. 7. o.).

„Ha az emberek az Úr javainak hűségese sáfáraiként végeznék a kötelességüket, senki nem kiáltana kenyérért, nem volna szenvedés a nyomor miatt, senki nem élne ruhátlanul, ínségben. Az emberek hűtlensége miatt süllyedt az emberiség a szenvedés állapotába... Isten a sáfáraivá tette az embereket, nem kárhoztathatjuk Őt a szenvedésért, a gyötrelmért, a mezítelenségért és az ínségért. Az Úr bőszégesen biztosított mindent, mindenkinek” (Ellen G. White: *Welfare Ministry*. 16. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Olvassuk el ismét figyelmesen az iméti idézetet Ellen White-tól! Mi a lényege? Végeredményben tehát ki a felelős a világban tapasztalható nagy szegénységért? Ezek szerint miért olyan fontos hűségese sáfárként élni?
- 2) A bűn okozta megtörtség több ezer éve után lehetséges egyáltalán jónak látni a teremtett világot? Hogyan segíthetünk másoknak mi, akik hiszünk a Teremtő Istenben, hogy meglássák a jót a természetben?
- 3) Mit értünk a *sáfárság* szó alatt? A heti tanulmányunk szélesítette-e a sáfárságról alkotott képet bennünk, különösen azzal kapcsolatban, hogy Isten mire hívott el bennünket?
- 4) Mennyiben viszonyulnánk másként az emberekhez, bánnánk velük máshogy, ha észben tartanánk, hogy Isten minden embert a saját képére teremtett és mindenkit szeret?

ÖSSZEFOGLALÁS: Isten jó és teljes, egész világot teremtett, az emberekre pedig rábízta, hogy őrizzék és védjék azt. A bűn ugyan megtörte az Isten eredeti terve szerinti kapcsolatokat, de továbbra is az a szerepünk, hogy jó sáfárként őrizzük a természetet és törődjünk embertársainkkal. Ez is egy módja annak, hogy Teremtőként tiszteljük az Urat.

A SZEGÉNYSÉGRŐL

„A mással jóltevő ember megkövérédik; és aki mást felüdít, maga is üdül” (Péld 11:25).

„Krisztus mondta, hogy szegények mindenkor lesznek közöttünk, és sorsát szenvedő népével azonosította. Megváltónk szíve együtt érez földi gyermekeinek legszegényebbjeivel és legnyomorultabbjaival is. Nekünk mondja: azok Őt képviselik a földön. Közénk helyezte őket, hogy szívünkben feltámassza azt a szeretetet, amit Ő érez a szenvedő és elnyomott iránt. A velük szemben megmutakozó könyörületet és jóakaratot, valamint a kegyetlenkedést vagy részvétlenséget úgy veszi, mintha vele tennénk.

Mennyire más lenne a világ erkölcsi és szellemi állapota, ha a törvényt – amelyet Isten a szegények javára adott – megvalósítanánk! Az önzés és önteltség nem volna olyan általános, ha mindenki jó kapcsolatot ápolna mások boldogulására és jólétére; és az oly széles körben elterjedt szegénység – és mindaz, ami sok országban látható – nem létezne!

Az Isten által előírt alapelvek megakadályozták volna a borzalmas gonoszságokat, amelyek minden korban bekövetkeztek a szegények és gazdagok közötti kibékíthetetlen ellentétből. Ezek az alapelvek megakadályozhatnák a nagy gazdagságok felhalmozását és a határtalan fényűzés élvezetét, meggátolnák tízezrek következetes tudatlanságát és lezüllését, akiknek rosszul fizetett szolgálatából mérhetetlen vagyonokat szereznek. A gondok békés megoldását hoznák, melyek most a világot anarchiával és vérontással fenyegetik” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 499. o.).